

kunde overskue Egnen mod Vest, for at se efter, om Vognen endnu ikke skulde være at øjne ude paa Vejen.

Lidt før Solnedgang kom han endelig; og en halv Timestid efter gik de bægge ude i den lange Kastanieallé i Enden af Haven, hvor de havde søgt hen for at kunne tale uforstyrret sammen. Hansine satte sig paa den „Naturbænk“, der fra gammel Tid stod her ved en Træstamme, mens Emanuel — oprømt af Rejsen og fuld af Oplevelser og Nyheder — gav sig til at gaa frem og tilbage foran hende og fortælle.

Den gamle Bisp havde i Begyndelsen tiltalt ham temmelig skarpt. Han havde kaldt ham utaknemlig, ja forræderisk og med Bestemthed erklæret, at hans Forlangende umuligt kunde opfyldes. Men efterhaanden var hans Tone bleven mildere, og tilsidst havde han i et Anfald af Sørgmodighed sagt Ja til alt.

„Saa nu har vi vor Frihed, Hansine,“ sluttede han sin Beretning og standsede foran hende. „Nu kan vi rejse, saasnart jeg har faaet Bevillingen.“

Hun sad bøjet forover, med Armene hvilende paa Knæene, og saa' ned mod sin ene Tøffel-næse, hvormed hun kradsede i den vaade Jord.

„Ja, se . . . det var det, jeg vilde sige dig,